

Kopie
Afgeleverd aan: [REDACTED]
art. 792 Ger. W.
Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

136920

Repertoriumnummer 2016/ 5174
Datum van uitspraak 16 juni 2016
Rolnummer 2015/AR/3257

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op € BUR	op € BUR	op € BUR

Niet aan te bieden aan de
ontvanger

Staatloze

**Hof van beroep
Gent**

Arrest

elfde kamer

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00000470002-0001-0010-02-01-1

IN DE ZAAK MET NR. 2015/AR/3257

VAN

PROCUREUR-GENERAAL BIJ HET HOF VAN BEROEP TE GENT
met kantoor te 9000 Gent, Savaanstraat 11/101

appellant

verschenen in de persoon van substituut-procureur-generaal Erika De Boever

TEGEN

██████████
wonende te 8400 Oostende, ██████████

geïntimeerde

voor wie optreedt mr. Baelde Johannes, advocaat met kantoor te 8000 Brugge,
Werfstraat 91

VERLEENT HET HOF HET VOLGENDE ARREST.

I. BEROEPEN VONNIS

1. Op 3 september 2014 legt ██████████ (hierna: ██████████) ter griffie van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, een eenzijdig verzoekschrift neer tot erkenning als staatloze in de zin van artikel 1 van het Verdrag van New York van 28 september 1954.

De rechtbank hoort ██████████ en zijn advocaat in raadkamer op 26 oktober 2015 (art. 1028 Ger.W.). Het openbaar ministerie adviseert negatief (schriftelijk op 15 april 2015).

2. Bij vonnis van 23 november 2015 in de zaak met AR nummer 14/1508/B gaat de tweede kamer van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, in op het verzoek van ██████████

┌ PAGE 01-00000470002-0002-0010-02-01-4 ─┐

Zodoende zegt de rechtbank voor recht dat [REDACTED] wordt erkend als staatloze in de zin van artikel 1 van het Verdrag van New York van 28 september 1954.

De rechtbank legt de niet nader begrote gedingkosten aan de zijde van [REDACTED] ten laste van [REDACTED] die werd toegelaten tot de kosteloze rechtsbijstand.

II. HOGER BEROEP

1. Bij verzoekschrift neergelegd ter griffie van het hof op 30 november 2015 stelt het openbaar ministerie hoger beroep in tegen voormeld vonnis van 23 november 2015.

Met zijn hoger beroep beoogt het openbaar ministerie dat zijn negatieve advies (voor de eerste rechter) gegrond wordt verklaard en [REDACTED] aldus niet als staatloze wordt erkend nu hij onderdaan is van de Palestijnse staat Palestina.

2. [REDACTED] neemt conclusie tot afwijzing van het hoger beroep en zodoende tot bevestiging van het beroepen vonnis.

3. De zaak is behandeld op de terechtzitting van 12 mei 2016, waarna het hof het debat heeft gesloten en de zaak in beraad heeft genomen.

Het hof heeft het dossier van de rechtspleging en de overgelegde stukken ingezien.

Het hof aanziet de conclusie van het openbaar ministerie van 5 april 2016 en de conclusie van [REDACTED] van 9 mei 2016 als alomvattende syntheseconclusies in de zin van artikel 748*bis* Ger.W., om ze aldus (met alle bijhorende stukken), met instemming van de partijen, in het debat te houden.

III. BEOORDELING

1. Het hoger beroep is tijdig en regelmatig ingesteld en aldus ontvankelijk (artt. 1051, 1056, *sub* 2° en 1057 Ger.W.).

2. De rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, stelde terecht vast dat zij (internationale) rechtsmacht heeft en bovendien Intern materiaal/territoriaal bevoegd is om van voormelde vordering kennis te nemen. Ook het hof heeft rechtsmacht en is bevoegd.

3. De vordering werd regelmatig en ontvankelijk ingesteld.

beoogt middels zijn eenzijdig verzoek van 3 september 2014 de erkenning als staatloze.

Het openbaar ministerie acht dit verzoek onontvankelijk bij gebrek aan belang in de zin van de artikelen 17-18 Ger.W., nu is erkend als vluchteling.

Het belang vereist voor het instellen van een vordering in rechte wordt beoordeeld op het ogenblik waarop de vordering wordt ingesteld. Het belang, waarvan sprake in de artikelen 17-18 Ger.W., is een vereiste voor de toelaatbaarheid of ontvankelijkheid van de vordering. In artikel 17 Ger.W. wordt als algemene regel gesteld dat iedere partij, die een rechtsvordering instelt, over een belang dient te beschikken. Het belang kan worden omschreven als ieder materieel of moreel – daadwerkelijk, maar niet theoretisch – voordeel dat de eiser/verzoeker kon halen uit de vordering die hij instelde, op het ogenblik waarop hij die vordering aanhangig maakte. Het belang moet evenwel voorhanden blijven in de loop van het geding.

In casu heeft het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen pas na het instellen van de vordering en meer precies op 29 juli 2015 erkend als vluchteling in de zin van de Conventie van Genève.

Voorts sluit de erkenning als vluchteling het belang om een vordering tot erkenning als staatloze in te stellen/aan te houden niet uit. Erkenning als vluchteling (met alle rechten/gevolgen van dien) is niet volkomen gelijk te stellen met erkenning als staatloze (met alle rechten/gevolgen van dien) derwijze dat door de ene erkenning (als vluchteling) het vereiste belang voor de andere erkenning (als staatloze) vervalt.

Aldus had/heeft het vereiste (nog steeds voorhanden zijnde) belang in de zin van de artikelen 17-18 Ger.W.

4. Gelet op het hoger beroep van het openbaar ministerie verloopt de procedure, anders dan voor de eerste rechter, in hoger beroep op tegenspraak.

5. beoogt de erkenning als staatloze in de zin van artikel 1 van het Verdrag van New York van 28 september 1954 betreffende de Status van Staatlozen (hierna: Apatridenverdrag). België heeft het Apatridenverdrag goedgekeurd bij wet van 12 mei 1960 (BS 10 augustus 1960).

Artikel 1, § 1 van het Apatridenverdrag definieert 'staatloze' als een persoon die door geen enkele Staat, krachtens diens wetgeving, als onderdaan wordt beschouwd.

Behoudens de uitsluitingen bepaald in artikel 1, § 2, (I), (II) en (III) van het Apatridenverdrag wordt diegene die geen nationaliteit bezit, als staatloze erkend, nu nationaliteit een rechtsband is die een individu als onderdaan verbindt aan een staat (zie M. Van de Putte en J. Clement, "Nationaliteit", APR, Antwerpen, 2001, 2).

De bewijslast met alle middelen van recht rust op de verzoeker.

De last om te bewijzen over geen nationaliteit te bezitten moet echter in redelijkheid worden benaderd. Men kan van de verzoeker niet verlangen dat hij aantoonde dat hij niet de voorwaarden zou vervullen om minstens van één staat ter wereld de nationaliteit te verkrijgen. Het volstaat dat de verzoeker aantoonde dat (1) hij door de landen waarmee hij een band heeft omwille van geboorte, afstamming, huwelijk, verblijf, e.d. niet als onderdaan wordt beschouwd en (2) hij, wanneer hij ooit een nationaliteit heeft gehad, deze ingevolge de wet is verloren.

6. ████████ voert aan dat hij is geboren in 1990 te Tyre in Libanon uit (groot)ouders van Palestijnse origine terwijl hij vanaf zijn geboorte tot zijn vertrek steeds in het Rachidiye Camp te Libanon heeft verbleven. Dat in een bepaalde conclusie een andere geboortedatum is aangegeven, aanziet het hof, zoals door ████████ in latere conclusie rechtgezet, als een materiële verschrijving. Hij is erkend als Palestijnse vluchteling door UNRWRA. Vergeefs hekelt het openbaar ministerie het gebrek aan een gelegaliseerde geboorteakte. ████████ illustreert afdoende waarom hij geen geboorteakte kan voorleggen. Hij legt (wel) een kopie van een persoonlijke identiteitskaart voor de Palestijnse Vluchtelingen uitgegeven door de Republiek Libanon voor.

██████████ komt op 6 januari 2011 in België aan. Hij dient dezelfde dag een asielaanvraag in.

Bij beslissing van 29 juli 2015 erkent het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen ████████ als vluchteling. Daarbij wordt zijn identiteit en herkomst op basis van de aangegeven gegevens/voorgelegde stukken bevestigd als correct.

Het hof oordeelt (evenzeer) dat de overgelegde stukken afdoende de identiteit en Palestijnse origine van ████████ aantonen.

7. Gelet op de hierboven geduide bewijslast volstaat het aldus dat [REDACTED] aantoonst dat hij niet door een nationaliteitsband met Palestina of Libanon kan worden/is verbonden.

Anders dan het openbaar ministerie wil voordoen, verduidelijkt [REDACTED] gestaafd met stukken voldoende dat en waarom hij, van Palestijnse origine en alsdan verblijvende in Libanon, krachtens de Libanese wet de Libanese nationaliteit niet heeft en niet kon/kan verkrijgen.

Dat hij ooit een (andere) nationaliteit heeft bezeten, blijkt evenmin.

8. In de voorliggende informatie is geen spoor dat [REDACTED] onder de uitsluitingen zou vallen opgesomd in de artikelen 1, § 2, (ii) en (iii) van het Apatridenverdrag.

Artikel 1, § 2, (i) van het Apatridenverdrag bepaalt dat dit verdrag niet van toepassing is op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, zolang zij die bescherming of bijstand genieten.

Deze uitsluiting onder 1, § 2, (i) kan hier evenmin (nog) aan de orde zijn. In zijn arrest van 11 januari 2009 oordeelt het Hof van Cassatie dat een Palestijn de in artikel 1, § 2, (i) van het Apatridenverdrag bedoelde bescherming en bijstand niet meer geniet van zodra hij de zone in het Midden-Oosten waar de Organisatie van de Verenigde Naties voor Hulpverlening aan Palestijnse vluchtelingen in het Midden-Oosten (UNRWA *8 december 1949) haar opdracht uitvoert, heeft verlaten. Het feit dat de Palestijn enkel tijdelijk verblijft in een staat die niet tot de opdrachtzone van de UNRWA behoort, verandert hieraan niet (Cass. 22 januari 2009, RW 2010-11, 450, noot M. Morel).

9. Rest aldus de vraag of [REDACTED] de Palestijnse nationaliteit kan bezitten/bezit.

Daartoe dient het recht/de wetgeving van de betrokken 'staat' te worden toegepast (art. 1, § 1 van het Apatridenverdrag en art. 3, § 1 van de wet van 16 juli 2004 houdende het WIPR).

Zoals aangegeven, is nationaliteit een rechtsband die een individu als onderdaan verbindt aan een staat. Aldus moet noodzakelijk (vooraf) het bestaan van een Palestijnse Staat worden onderzocht.

10. De eerste rechter heeft op de pagina's 4-6 in het beroepen vonnis een correcte en voldoende schets gegeven van de geschiedenis van Palestina, die het hof voor zoveel als nodig overneemt.

In internationaal recht grijpt men veelal terug naar de voorwaarden (in art. 1) van de Conventie van Montevideo van 1933 die moeten zijn vervuld om van een soevereine staat te kunnen spreken: (1) een bepaald grondgebied, (2) een permanente bevolking, (3) een regering en (4) de capaciteit om relaties aan te gaan met andere staten (M. Cogen, *The comprehensive guide to international law*, Brugge, die Keure, 2008, 79-80, nr. 53).

Maar zelfs als zou worden aanvaard dat, ondanks de beperkingen door de nog steeds aanwezige Israëlische controle/bezetting, vier voormelde voorwaarden voor Palestina volkomen zijn vervuld, deelt het hof de zienswijze van de eerste rechter dat het bestaan in/de erkenning door de internationale gemeenschap doorslaggevend blijft.

Hoewel strikt gezien het politieke bestaan van een staat niet gelijk staat met de erkenning door andere staten (art. 3 van de Conventie van Montevideo), blijft het een pijnpunt dat een significant aantal staten Palestina nog niet officieel heeft erkend. Ook weigert de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties tot op heden Palestina als volwaardig(e) lid(staat) te erkennen. De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties kende op 26 november 2012 Palestina enkel de status van waarnemend niet-ild toe. Het Europees Parlement steunt (blijkens een resolutie van 17 december 2014) weliswaar de erkenning van Palestina als staat en de tweestaten-oplossing in het Palestijns-Israëliësch conflict, doch Europa koppelt een en ander aan de nog te bevorderen ontwikkeling van desbetreffende vredesonderhandelingen.

Cruciaal pijnpunt is en blijft dat, anders dan het openbaar ministerie enigszins wil voordoen, België tot op heden, evenmin de Palestijnse Staat als dusdanig heeft erkend. België koppelt blijkens de op 5 februari 2015 door de Kamer van Volksvertegenwoordigers goedgekeurde resolutie de erkenning van de Palestijnse Staat aan niet minder dan drie concrete voorwaarden: (1) een gezamenlijk Europees standpunt, (2) de vorming van een Palestijnse regering die het hele grondgebied effectief controleert en (3) de evolutie van de vredesonderhandelingen tussen Palestina en Israël.

De Belgische federale regering heeft dit (niet-bindend) verzoek nog niet in een effectieve erkenning van de Palestijnse Staat omgezet.

11. In de gegeven omstandigheden oordeelt het hof met de eerste rechter dat *hic et nunc* niet kan worden besloten tot het bestaan van een soevereine (functionerende) Palestijnse staat.

Het loutere gegeven dat Palestina zelfbeschikkingsrecht beoogt, doet hieraan geen afbreuk.

Bijgevolg kan [REDACTED] niet de Palestijnse nationaliteit bezitten/hebben gehad.

Aldus is verder onderzoek naar mogelijke Palestijnse wetgeving niet aan de orde.

12. Het hoger beroep van het openbaar ministerie faalt. Het beroepen vonnis verdient bevestiging.

IV. GEDINGKOSTEN

1. Het hof beaamt het oordeel van de eerste rechter omtrent de gedingkosten in eerste aanleg.

2. Het openbaar ministerie dient, als de hoofdzakelijk in het ongelijk gestelde partij, te worden verwezen in de gedingkosten in hoger beroep (art. 1017, eerste lid Ger.W.).

3. Deze kosten omvatten onder meer de rechtsplegingsvergoeding, zoals bepaald in artikel 1022 Ger.W. (art. 1018, *sub* 6° Ger.W.). De rechtsplegingsvergoeding is een forfaitaire tegemoetkoming in de kosten en erelonen van de advocaat van de (hoofdzakelijk) in het gelijk gestelde partij (art. 1022, eerste lid Ger.W.).

In de lijn van de recente arresten van het Grondwettelijk Hof van 21 mei 2015 (GwH 21 mei 2015, nr. 68/2015; GwH 21 mei 2015, nr. 69/2015; GwH 21 mei 2015 nr. 70/2015, E. Brewaeyts, "Grondwettelijk Hof herziet rechtspraak over rechtsplegingsvergoeding – RPV: algemeen belang wijkt voor advocatenbelang", *Juristenkrant* 2015, nr. 311, p. 1 en 4) speelt dienaangaande de positieve wederkerigheid: de in het ongelijk gestelde partij, privépersoon of overheid, is gehouden een rechtsplegingsvergoeding te betalen aan de, door een advocaat bijgestane, in het gelijk gestelde partij.

De (hoofdzakelijk) in het gelijk gestelde partij (met een advocaat) is in dit geval [REDACTED] zodat alleen voor deze partij een rechtsplegingsvergoeding kan worden bepaald.

De bedoelde vordering is in wezen niet in geld waardeerbaar. In dat geval is het toepasselijke (geïndexeerde) basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding gelijk aan 1.320,00 euro, tussen het *minimum*bedrag van 82,50 euro en het *maximum*bedrag van 11.000,00 euro (art. 3 KB 26 oktober 2007 tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding bedoeld in art. 1022 Ger.W.).

In de lijn van de bespreking dienaangaande ter terechtzitting van 12 mei 2016 richt het hof zich naar het *minimum*bedrag.

OP DEZE GRONDEN,

HET HOF,

RECHT DOENDE OP TEGENSpraak,

met inachtneming van (de artt. 2 e.v. en inz.) artikel 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

verklaart het hoger beroep ontvankelijk doch ongegrond,

bevestigt zodoende, gelet op de grenzen waarbinnen het is aangevochten, het beroepen vonnis van 23 november 2015,

bevestigt zodoende dat [REDACTED], *1990 te Tyre (Libanon) wonende te 8400 Oostende, [REDACTED], wordt erkend als staatloze in de zin van artikel 1 van het Verdrag van New York van 28 september 1954,

veroordeelt het openbaar ministerie (Belgische Staat) tot de gedingkosten van het hoger beroep, enkel nuttig te begroten aan de zijde van [REDACTED] op een rechtsplegingsvergoeding ten bedrage van 82,50 euro.

Aldus gewezen door de elfde kamer van het Hof van beroep te Gent, recht doende
in burgerlijke zaken, samengesteld uit:

Mevrouw V. De Clercq

Raadshoer, waarnemend voorzitter,

De heer S. Mosselmans

Raadshoer,

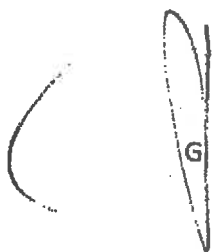
Mevrouw A. Stubbe

Raadshoer,

en uitgesproken door de wn. voorzitter van de kamer in openbare terechtzitting op
zestien juni tweeduizend zestien,

bijgestaan door mevrouw G. Huysman

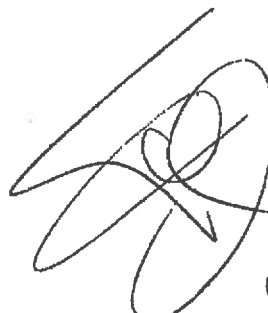
Griffier.

G. Huysman

A. Stubbe

S. Mosselmans

V. De Clercq

